

Nieuwe Laura biedt intieme pauzeplek

Zolang de zalen dicht zijn, speelt Laura van Dolron haar voorstelling *De Nieuwe Laura* voor slechts twee toeschouwers – op uitnodiging.

Het Parool 28 februari 2021, 17:00

Van Dolron: 'Misschien is theater niet zo belangrijk. Niet alles is urgent of van levensbelang, zeker nu niet.' BEELD MOON SARIS

‘Dit is eigenlijk enger dan ik dacht,’ zegt theatermaker Laura van Dolron als ze een ‘lieve’ journalist en theaterboeker voor zich heeft, de enige twee toeschouwers die dit uur naar haar voorstelling *De Nieuwe Laura* mogen kijken. Misschien zegt ze dat om zich in te dekken – ze blijkt het ook tegen andere journalisten te zeggen, misschien is het alvast het bruggetje naar het onderliggende thema van de voorstelling: de verhouding tussen het theater en de ‘echte’ wereld.

Hier, in Theater Frascati, had haar voorstelling vorige week in première moeten gaan, het theater dat ook nog eens wordt genoemd in de voorstelling zelf. Nu speelt Van Dolron het een week lang voor de pers en andere professionals, hopen dat de uiteindelijke première alsnog ergens in het voorjaar kan plaatsvinden.

Ze kondigt maar meteen aan wie *De Nieuwe Laura* is: die doet bewust heel weinig, omarmt imperfecties, probeert niet overal een antwoord op te hebben, ze staat af en toe gewoon heel even in pauzestand.

Hardop nadenken

En waar anders dan in het theater kun je ongegeneerd een pauze van de dagelijkse drukte nemen? Theaters zijn in het coronabeleid als niet-essentieel bestempeld en zijn tijdens deze lockdown dus niet open voor het publiek. Van Dolron redeneert in haar voorstelling: misschien is het juist iets goeds, dat het theater een niet-essentiële plek of ervaring is, niet alles hoeft urgent en levensbelangrijk aan te voelen, zeker nu niet. Of: misschien is het theater wel essentieel, juist omdat het een pauzeplek is. Je hebt immers ook rust van die dagelijkse drukte nodig.

Ze heeft wat kritische noten over theaterbezoekers: 1) In de samenleving heerst het idee dat theater alleen voor de elite/intellectuelen/ hoogopgeleiden is, maar juist (ook) als fulltime schoonmaker zou je naar het theater moeten (willen); 2) De doorgaans inderdaad elitaire/intellectuele/ervaren theaterbezoekers maken haar zenuwachtig en zelfbewust. Ze vindt het stiekem fijner als de oude vrouw ‘nee’ knikt tijdens een optreden, dat de luide vrouw in een rolstoel ruimte op het podium toe-eigent, dat een groep tbs’ers door haar heen opmerkingen over haar stuk maken. Ze wil niet merken dat mensen uit beleefdheid klappen, dat alles - geweldig moet zijn.

Echtheid

Ze wil dat het allemaal zo oprecht mogelijk is. Althans, Van Dolron suggereert dat alles zo oprecht mogelijk is. Dat ze de voorstelling een beetje uit de losse pols doet, dat ze spiekbriefjes heeft met vragen voor het geval ze vastloopt, dat er in de grote kist naast haar dertig verrassingsspullen liggen die iets met haar leven te maken hebben, benadrukken die 'echtheid' die ze wil overbrengen.

Zo spreekt ze ook. Volledig in spreektaal, een beetje ratelend, alsof ze hardop aan het nadenken is, vertelt ze over de 'speciale' mensen in haar theaterleven. Ze geeft persoonlijke aandacht, aan ons, de toeschouwers, die ze zeker in deze kleine aantallen goed en lang kan aankijken. Maar ook met die uitzonderlijke mensen waar ze emotioneel over praat, de man die een drugsverslaving had en die ze betrok bij een eerdere voorstelling, bijvoorbeeld. Die 'echte' mensen, die heeft het theater nodig, zegt zij.

Wie die nieuwe Laura is, weet je aan het einde van de voorstelling nog steeds niet, maar misschien is dat ook niet het punt. Juist omdat ze soms bijna in zichzelf lijkt te praten, kun je even wegdwalen, de 'achterkant' van een theaterstuk zien, niet zo zelfbewust zijn. Je hoeft niet te acteren voor de buitenwereld.

***De Nieuwe Laura* speelt vanaf de opening van de theaters tot en met de zomer.**